

VÁRI ATTILA

Megkopott tél

*Csukaszürke hegyek,
téli alkonyat.
Börtön-idő vacogtat
juhászt és juhokat.*

*Kosok kolompja ritmust
szítál a téli szélbe,
nincs hó, sziklává dermedt
a szekérnyomok éle.*

*Árnyékom sincs. Kísértet,
tócsák jegén az arcom,
repedés-ránc torzítja,
tükrözi vesztett harcom.*

*Jégcsapba fagyott kökényen
borostyán alkonyat,
világom jéggé dermedt,
várom, s hiába várom
a jégtörőt,
a Korvin Mátyásokat.*

Földsirató

*Az ég salakja ez a Föld,
mi mennyből jött: már füst belőle.
Csak ámitás, hogy néha zöld,
s hogy ősz-arany a delelője.*

*Babona-sötét. Igazából
olyan sötét, mint pince mélye,
túrón elnézi neki Napunk,
hogy torát színezi szeszélye.*

INRI

*A vetés szélén villanypásztor,
nem túl magas, inkább csak bojtár.
A fészületen madárijesztő,
fején kalapnak: lyukas sajtár.*

*A csordaúton néne ballag,
„Jésszusom ki tette ezt!”
botjával a madárijesztőt csépli,
s kidől a korhadt fakereszt.*

Forgósél

*Üzenek délnek,
üzenek keletnek,
napnyugatnak
és kikeletnek:
Ma már haraptam,
ettem ételt,
bensőm szeméttel,
porral bélelt.*

*Amúgy lennék
a láthatatlan*

*szellőkből hatványozott
katlan.*

*Forgószél vagyok,
tépek vitorlát,
későn menekül,
az aki meglát.*

*Szoknyákat libbent
A szél. De én nem,
sztriptízt táncoltat
szédítő lényem.*

*Forgószél voltam,
s a pályám vége:
kupac szemét,
és légi béke.
Tölcser voltam
Isten borához,
mámorom multával
tértem porához.*

Honfoglalók

*Szekerek párhuzamos csapása,
juhok, lovak, ökrök patája:
fél-, és negyed-, és egész hangok.
Kottája a vándorlásnak.*

*Csörgődobként a rezgő nyárfa,
piano, épp csak hallható.
Egy harkály kasztanyettát
utánoz, s mint szoprán kórus,
úgy szól egy fészekalj rigó.*

*Pata-hangjegy, vonalas utak,
legszebb zsoltárunk jegyzik így,
a Himnuszunkat,
mert himnusz írtak
elődeink szekerei.*

